

El dolor del perdó

À

El passat diumenge, 6 de novembre, Cineclub Manresa projectava la pel·lícula guanyadora del festival de Sitges 2015, "The invitation". Una pel·lícula fantàstica, més enllà de l'adjectivació paranormal de la paraula.

La invitació ens convida a passar una vetllada de retrobament entre uns amics que fa dos anys que no es veuen, des que el fill d'una de les parelles va morir en circumstàncies violentes. L'eix central del film és, precisament, el retrobament d'aquesta parella, ara separats i rejuntats amb altres, a la casa d'ella, que és on van ocórrer els fets, una casa gran en una zona residencial de Los Angeles.

La trobada és molt típica: un grup d'amics, cadascú amb el seu rol (el casat que s'escapa de la dona, la beata que s'escandalitza per tot, l'agosarada i el seu xicot que sempre fa tard, la parella enrotllada de gais,...) que, tot i el temps que fa que no es veuen, conflueixen agradablement en honor a la gran amistat que els va unir temps enrere.

En canvi, en Will, el pare que ha perdut el fill, quan arriba a la casa, la que havia estat casa seva, de seguida intueix que passa alguna cosa estranya, més enllà de la incomoditat que sent de tornar al lloc de la desgràcia. La seva exparella sembla haver canviat, ha passat de ser una suïcida intencionada a la reina del bon rotllo i l'acceptació, segurament ajudada per la seva parella actual i els seus nous amics, dues persones que poc tindrien a veure amb ella si no fos pel seu discurs estranyament positiu.

Entre rialles i copes de vi, la trobada es va convertint, a poc a poc i de mica en mica, en una teràpia cada vegada menys subtil sobre com viure amb serenitat i superar els traumes de manera natural, per aconseguir tirar endavant. I el que podria semblar obvi (d'entrada, qui no està d'acord amb la premissa que s'ha de saber passar pàgina!), quan sorgeixen els problemes és a l'hora de posar-se d'acord en la definició d'aquest camí que servirà per superar el trauma. Les pautes que es proposen i/o s'acaten acaben sent totalment personals i es converteixen en un debat obert sobre l'acceptació de la mort i la tolerància cap als comportaments humans. Tot és perdonable? Alguns dirien que sí, si hi ha penediment, i altres confondrien el perdó amb l'oblit dels fets ocorreguts.

Tots som vulnerables, i cadascun de nosaltres afrontem els problemes, els traumes, les situacions difícils de la millor manera que sabem. No volem jutjar ningú, però tampoc volem que ens jutgin, i, de vegades, ens deixem influenciar per les persones equivocades. Seríem capaços d'evitar caure en una secta? Si ens enganxen en un moment baix (tots en tenim) i ens prometen que s'acabarà el dolor que sentim, que ens alliberarem d'aquest pes que ens oprimeix el pit, que tornarem a riure i a ballar i a gaudir!, qui no ho voldria?

Al protagonista el titllen de paranoic quan sospita de l'embolcall que envolta la parella amfitriona i els seus dos amics nous. Com acostuma a passar, consideren que és ell el que distorsiona el sopar, amb les seves dèries i els seus traumes mal superats. El positivisme i l'espiritualitat que prodiguen els amfitrions no els deixa veure la desesperació i desesperança que amaguen, la sensació d'alliberament que es viu quan ja s'ha pres una determinació.

"The invitation" és una pel·lícula de por, dolor, coratge, perdó, vulnerabilitat i comportament humà. I no us perdeu l'escena final. Tan colpidora com desmoralitzant.